

JOSEF ŠTOGR: CHVÁLA A OBHAJJOBA ŘEČI

Předmluva

Úvod

9

Dvojnásobný vstup. Rodný list této knihy. Rozvažování. Text a jeho čtení.

I. Kde začít

17

Začátky. Element porozumění v řeči. Iracionalita řeči. Různost a mnohost. Kulturní kontext a řeč.

II. Formalizované dílčí shody

26

Termíny. Významové jádro slov jako to, co známe. Opora v tělesnosti. Problémy s významovým jádrem slova. Průzkum významového pole jako dobrodružství. Zpevňování významového jádra slov. Běžná a odborná řeč.

III. Technická řeč

41

Ambice technické řeči. Věty a tvrzení. Věty, tvrzení a významové pasti. Jak to tedy je? Mezioborovost není všelék. Odtaziťost terminologií a výklad v obyčejné řeči.

IV. Pojmy a další podivnosti

52

Konečně pojmy. Příímka a síla. Pojmy a neporozumění různosti. Závěr k pojmům.

V. Vhled

59

Vlastní vhléd. Povaha vhlédu. Pravda výroku a pravda výpovědi. Nikoli „Jak to je?“, ale „O co jde?“ „Jestliže-pak“ a „Co teď s tím vším?“

VI. Ideové výklady

68

Politická strukturace „témat“. Konstruktéři a dekonstruktivisté. Dekonstrukce řeči odkrývá něco z hloubky řeči. Důvěra po postmoderně.

VII. Prostředí otevřené řeči

76

My a oni; všichni nebo každý. Mnozí. Co nastane? Účast na dění. „Svět“, všichni, všechno. Strukturalisté. Zneužitá, poplivaná, plačící. Význam ve společné řeči. Tři kořeny řeči. Myšlením se podílíme na dění.

VIII. Informace

91

Informace. Co je protikladem informace. Co s informacemi. Informační pole. Informační systémy. Specifické zadání v rámci systému. Informace a různost, statistika.

IX. Prostředí běžné řeči

101

O čem se bavit a nebavit s druhými. Umět si to dobře zařídit. Pole pomalé proměny. Zvědavost a bulvár. Ranvej v běžné řeči. Mluvíme, píšeme, posloucháme. Shrnutí k řeči v jejích významových polích.

X. Řeč neobyčejná

110

Neobyčejná řeč pohádky. Pohádky a jejich řeč. Řeč a poesie. „Víš, jak je to se světem?“ Ještě jiné básně. Civilně a střídě. Kontrast v neobyčejné řeči. Proč se ve škole učíme číst poesii. Mýtus a zpěv. Samozřejmost neobyčejného.

XI. Řeč samoty

125

Na co dosud nedošlo: klení. Tázání se „v duchu“. Vnitřní život s řečí. Poděkování, kletby, modlitby. Společná deklamace, společný zpěv, rytmičtý obřad. Co není jen „naší věcí“.

Závěr

137

Ještě jednou řeč jako prostředí. Vztah a zájem

Ediční poznámka

139